

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789322816/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

ham da og tænkte: »Gud vil vist høre min bøn lige så godt her som i min egen kirke.« Imidlertid var det mig imod at bestænke mig med vievand, og det sagde jeg ham, at dette ville jeg ikke. »Ja, som du vil,« svarede han da ganske sagtnodig, »følg blot med.« Men aldrig så snart trådte vi ind i kapellet, før han på den behændigste måde vidste at bibringe mig et par stænk på pande og bryst. Jeg lod, som om jeg ikke mærkede dette, satte mig stille ved hans side i mine egne tanker, bad til Gud om det, der lå mig på hjerte, og gik ofte lettet, beroliget og styrket fra kapellet. Når han kom hjem, gik han ofte venlig hen og rakte min moder hånden; men få ham til at tage del i hendes arbejde på en søndag, det fornåede hun ikke. Desmere ufortrøden udførte han de andre dage alt, hvad hun ønskede hans hjælp til, og arbejdede ofte til langt ud på natten. Når han da sad der, den høje, blege mand, blev jeg tit vemodig ved at betragte det svækkede legeme og de sørgmodige træk. [Af spiritus nød han nu ikke mere end et bestemt kvantum, som lægen havde tilladt ham, men at dette kostede ham mere overvindelse, end nogen måske drømte om, var godt at mærke.] [Medens jeg under indstuderingen af Nina fornyede mine barndomsindringer på danseskolen, gik jeg ofte en tung gang til mine forældres hus. Min fader, der i de senere år var stillet og resigneret, havde i et årstid været angrebet af en tærende brystsyge, og hans endeligt var let at forudse. Ifan tålte sine lidelser fromt og var fattet på døden, bad min moder tilgive sig og sov roligt hen den 14. november 1834.]

MIT NYE HJEM

Udsletteligt er det indtryk, som denne overgang frembragte på mig. Den var så stor, at den næsten var mig selv ubegribelig. Hvidt og sort er ikke større modsætninger, end som jeg h a v d e v æ r e t, og som jeg n u v a r. Jeg følte mig, som om jeg havde fået vinger på sjæl og legeme – jeg var ung for første gang. Ifald man har lagt mærke til, hvorledes en hund, der er vant til at stå i lænke, bærer sig ad, når man pludselig slipper den løs, hvorledes den da farer om fra højre til venstre, frem og tilbage og hviner i sin glæde, da har man nogenlunde et billede af mig i denne min nye

tilværelse. Jeg kunne ikke stå eller sidde stille et øjeblik; jeg lo, sprang, dansede og løb omkring, omfavnede og kyssede madam Wexschall og hendes veninde, jomfru Liunge, som var der i huset; jeg legede på alle fire med madam Wexschalls lille datter Thora, gjorde det ene hop efter det andet og sang dertil i vilden sky; jeg syntes, jeg var kommet lige ind i himmerige. Jeg kunne ikke sove om natten af glæde; i den tidligste morgenstund vågnede jeg og kunne ikke lade jomfru Liunge – med hvem jeg delte sovekammer – i ro, således længtes jeg efter dagens komme, til hvilken jeg tidligere i mit hjem var opvågnet med angst og smerte. Når da endelig timen kom til at stå op, sprang jeg ud af sengen, dansede på hoesoliker hen ad gulvet, vendte og drejede alt, hvad jeg ejede af kjoler, kraver, bånd osv., thi intet syntes mig godt nok. Mit ydre, der hidtil havde været mig temmelig ligegyldigt, fik nu på én gang interesse for mig, og det lå mig nu i høj grad på hjerte at være så smuk som muligt; og da det er udenfor al tvivl, at glæden forskønner, fik mit ydre virkelig dag for dag et friskere, livligere og mere blomstrende udseende.

Det Wexschallske hus var som alt sagt et samlingssted for mange begavede og talentfulde mænd. Hele dagen modtog man besøg af disse, og de skænkede den unge fra teatret bekendte pige ikke liden opmærksomhed. Her var ro, orden, glæde, i det mindste forekom det mig således i modsætning til mit forrige hjem. Hvad under da, at jeg følte mig som genfødt til et nyt liv og her for første gang forstod, hvad det ville sige: at være ung på sjæl og legeme, fuld af forhåbninger for fremtiden og befriet for et uhyre tryk – det, som mit forhold til Herman havde været mig. Alt dette havde jeg ryster af mig, som vandringsmander, ryster støvet af sine fødder. Jeg skuede nu kækt og muntert ind i livet, jeg følte for første gang det ungdommelige overmål af kræfter, der gjorde mig let som en fjer. Fra en stille, melankolsk, gammelklog pige på 16 år var jeg med ét blevet en munter, overgiven og noget kåd pige på 12 år. Det eneste tryk, som endnu var tilbage, var min frygt for at møde Herman, når jeg gik på gaden. Jeg vidste ikke ret, hvorledes jeg da skulle forholde mig lige overfor ham. Min tavshed om mine forhold og mine egne anliggender bevarede jeg imidlertid ligesom tidligere, og aldrig omtalte jeg med et ord til madam Wexschall eller nogen, hvad jeg havde lidt og gen-